

РЕШЕНИЕ

№ 422

гр. София, 06.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10878** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“з“, „гг“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на М. С., ЕГН [ЕГН], съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.4, офис 9 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 1773 от 09.10.2025г. постановена от Б. Г., младши автоконтрольор, отдел Пътна полиция при СДВР с която по отношение на жалбоподателя е постановно временно отнемане СУМПС до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 6 месеца.

Твърди се,че при изготвяне АУАН е отразено, че няма възражение, докато в действителност дори не е бил попитан има ли такива,респ. подобен порок опорочава всички останали актове,заповеди или НП.

На второ място не са отчетени редица обстоятелства,а именно:

Собственик е на малка транспортна фирма в сото сам осъществява превозна дейност,респ. отнемането на СУМПС не е целесъобразна мярка в този случай доколкото средствата,които получава са необходими изцяло за отглеждане на 9-месечното му дете и родителят му – с 91% намаленароботоспособност.

На трето място възникналата ситуация е резултат от неизправност в системата за издаване транзитни номера на КАТ. Направил е посещение на 29.09.2025г. и се е снабдил с билет за да запази ред за подаване документи за регистрация ППС.След няколкомчасово чакане всички в салота са уведомени,че системата не работи и тази дейност ще бъде преустановена.След това е ходил още няколко пъти като всеки път му е обяснявано,че системата не работи. Респ. същият не е виновен, а въпросното обстоятелство е следвало да бъде отчетено от административни оргагн.

Като не е отчел посоченото обстоятелство ответника е допуснал процесуално нарушение. Посоченият автомобил е регистриран и има номера, което е хипотеза различна от тази при която не е налице регистрация изобщо.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на жалбата и твърди, че нарушението е категорично установено, респ. установени и доказани са предпоставките да прилагане на процесната ПАМ.

Процесната жалба е допустима и редовна/ с отстранена нередовност с молба от 10.11.2025/, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр. чл. 171 т.2А б. "а", в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора, с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка съдът съобрази:

С оспорваната Заповед е установено, че младши автоконтрольор З. е съставил АУАН № GA 4700256 против М. С., затова, че на 09.10.2025г. около 16:30ч. управлява МПС Волво В40, рег.№ 766М113 по бул. М. с посока на движение ул. А. А. към бул. Ц. шосе, като МПС не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с рег. номер

На тази база и на основание чл.171 т.1 б. "з" „ гг“ от ЗДвП от ЗДвП по отношение на г-н С. е приложена мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС но за не повече от 6 месеца“.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорената по делото заповед е издадена от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" – СДВР, като за него е приложена и заповед № 513-9725 от 13.09.2024г. сна директора на СДВР с която е преназначен кадрово справка за заемане длъжността към момента на постановяване процесната Заповед. Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Относно наличието на фактически и правни основания, то извън изложеното в самата заповед следва да се има предвид още, че съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, например в съобщението до страните, или в друг документ към изпратената преписка. Процесно оспорваната заповед съдържа препращане към съставеният спрямо жалбоподателят АУАН от който се установяват всички необходими за обосновката на акта обстоятелства. В този смисъл процесната заповед е мотивирана.

Във връзка с възражението за непропорционалност на мярката, съдът съобрази:

Процесните ПАМ се прилагат, съгласно чл.171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, без значение дали установеното нарушение може да бъде квалифицирано в последствие като престъпление с реализиране на наказателна отговорност по съответния ред. От значение за преценката по конкретното възражение е факта, че мерките целят осигуряване безопасността по пътищата и в хипотеза в която компетентният орган установи обстоятелство от хипотезата на чл.171 т.1 б.“з“ „гг“от ЗДвП, същият е длъжен да приложи мярката – временно отнемане СУМПС на водача по отношение на който е установено посоченото обстоятелство. Охраняваният интерес по чл.171 от ЗДвП, редом с другото, цели недопускане настъпване на други вредни последици - предотвратяване участието на нерегистрирани ППС в движението, с оглед ефектът на превантивност,който регистрационното производство гарантира по отношение производ,техническа изправност и състояние на автомобила. Извън това следва да се има предвид,че срокът на процесната мярка е определен съобразно законовият. Нормата на ЗДвП не предоставя дикреция на органа за преценка и определяне на сорка,респ. при постановяване заповедта не е допуснато нарушение на принципа на съразмерност.

На следващо място и във връзка с възражението,че АУАН отразявал невярно обстоятелство, а именно – „подписан без възражения“, което е довело до опорочаване на настоящата заповед, то съдът държи да подчертае,че в тази си част АУАН няма никакъв обвързващ ефект,напротив – страната разполага с пълното право да отправи възраженията си и съдебно. Дали в акта е посочено,че е подписан с или без възражения е без значение и не засяга правото на страната на съдебна защита,каквато се упражнява с настоящата жалба. Освен това – подписването на АУАН с възражение не опровергава констатациите в него, същите подлежат на надлежно съдебно установяване,такова,каквото следва да се осъществи и в настоящото производство.

По отношение на възражението,че ситуацията е резултат от поведение на администрацията,довело до невъзможност да пререгистрира ППС-то,съдът съобрази:

Процесното МПС е регистрирано с временно разрешение за движение,издадено на 29.08.2025г. и срок на действие – 1месец. По силата на закона, срокът на действие на разрешителното изтича на 29.09.2025г. Действително жалбоподателят представя билет от информационната система на КАТ от дата на 29.09.2025г. в 08:47ч.,който билет съдът няма причини да не кредитира. Т.е. дори да се приеме за вярно и доказано твърдението му,че на тази датата системата на КАТ не е работила,което е довело до невъзможност да пререгистрира въпросното МПС,то съдът установи още:

Жалбоподателят е спрял за проверка на 09.10.2025г., т.е. 10 дни след тази дата. Твърденията му,че през този период е посещавал КАТ но системата не е работила съда приема за напълно недоказани. Освен това – дори да се приеме хипотетично,че КАТ изобщо не е работила през това време по направление „регистрация на ППС“ то неизпълнението на едно задължение от страна на администрацията не представлява обстоятелство изключващо забраната за управление на нерегистрирани МПС. Нито представлява обстоятелство изключващо законово дефинираната обществена опасност от участие на подобен род МПС в движението. Ако пропускът процесното МПС да бъде своевременно регистрирано е резултат от неработеща администрация – жалбоподателят разполага с възможност да предяви иск за вреди от незаконосъобразни без/действия на администрацията. Нормата на чл. чл.171 т.1 б.“з“ „гг“от ЗДвП е ясна и безусловна и същата създава задължение за конкретно поведение на водачите на МПС съответстващо на задължението на чл.140 ал.1 ЗДвП под риск от прилагане на ПАМ спрямо тях.

В настоящият случай жалбоподателят е бил напълно наясно,че управлява МПС без регистрация и е следвало да съобрази поведението си с нормативните изисквания. Противно на твърденията му –

наличието на временно разрешение за движение не представлява акт по регистрация на автомобил, така, че да се приеме за вярно твърдението му, че лекият автомоби е би регистриран. Напротив – това разрешение се предоставя временно, като автомобила не се счита за регистриран а единствено за подлежащ на регистрация, /вразлични хипотези, като износ при транзит, при временно пускане на спряно от движение МПС за отстраняване неизправност и прочее хипотези изрично регламентирани в Наредба № I-45 от 24 Март 2000г. на министъра на вътрешните работи/. Същото има временен характер и идва да обезпечи легалният статут на МПС-то за определен период от време. С изтичане на този срок възниква задължение за регистрация, респ. МПС-то се счита нерегистрирано, а фактът, че МПС-то е било с номера само предполага допуснато нарушение за задължението за връщане на временните номера в срок.

След изтичане на този срок МПС се счита нерегистрирано в Р.България и подлежи на самостоятелна регистрация

В тази връзка възраженията на жалбоподателя са неоснователни и оспорването му следва да се отхвърли.

При този изход от спора и съобразно нормата на чл.143 ал.3 АПК основателна е претенцията на ответника на разоски, които съдът определя в минималният размер от двеста лева, съгласно нормата на чл.24 от НЗПП и предвид фактическата и правна сложност на спора. Респ. - следващата им се еурова равностойност на сумата, предвид действащата понастоящем възможност за заплащане както в еуро, така и в лева/период на двойно обръщение по смисъла на чл.24 от Закона за въвеждане на еурото в Република България

Поради това и на основание чл. 172 ал.2 предл.четвърто от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1773 от 09.10.2025г. постановена от Б. Г., младши автоконтрольор, отдел Пътна полиция при СДВР.

ОСЪЖДА М. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 200/двеста/ лева, съответно - следващата се по закон равностойност в еуро.

Решението не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: